

7 essències

Perquè sí

T'estimo sense cap per què. Et vull
mentre es fon la rosada amb la llacuna,
mentre el fontinyol declina ma set.
Ets la llàntia del meu cau fet de llana.

T'agombolo i fas el pler sens fretura
i baixes, alegre, pel caminal.
De les nits tens aquella llum blavissa
i al rostre el tacte de la mandarina.

Amb pacte de lluna del sol t'allunyo:
el temps i el vent no obliden certs destrets.
Et duc als palmells com una llavor

i et deixo dormir al tronc dels mussols.
Tens l'aigua i la fruita i llesques de pa.
Saps? Visc car m'agrada veure't brostar.

Vas venir de molt lluny.
Ancestralment em penso
que ja m'estimaves. No sé
quina grisa romaguera
ens ha esgarrinxat el tou
de les cames i els turmells.
No sé de quina platja
eixirà la nostra barca.

Lluny, al centre de l'espai
negre i viu entre els estels
suren fustes velles, missatges
i uns rems partits. La nostra sort
al dolç vaivé de les aigües.

Primer aiguafort

El vi sobre la taula de la nostra casa
humil, amb les tovalles de sempre, sargides,
grises i amb grans quadres blaus, fetes per la mare
des del pedal de la màquina de cosir.
El vi blanc del pare entre el sífó i la gasosa.
La mare repenja a la cintura florida
el pa rodó, bocaterros, i hi fa una creu
amb el ganivet de serra. Així estigmatitza
la misèria, la gana i els bombarders
que li feien llençar-se pels carrers a terra
en aquella guerra que cap infant no entén
quan torna de l'escola, cartereta en mà.
Ara el vi fa mirar-nos als ulls, parlar i riure
i, als pares, per uns breus moments els fa oblidar
els pous de pena, tanta pena amuntegada
sota fulles grogues pel vent de la tardor.

El segle XXI! On l'home nou,
el Compassiu? No veig sinó
el vellíssim, avorridament clònic,
que desenterra abjectes rituals.

TAFUR

BRAU

Com puc oblidar els teus ulls envidrats
de sofriment? Ulls de no entendre
RES.

Si poguessin entrar, com jo puc,
fàcilment, al teu pensament sense paraules...

Tu, gitat, reclinat sobre l'herba
flaires el verd juganer entre les potes.
Feliç i benigne a la prada, banyes
en sol la teva pell lluent d'atzabeja,
fins que uns braços t'aboquen a la plaça,
al circ, i de prompte la teva pau

..... M. Antònia Grau i Abadal

es trasmuda –diuen– en perill.
El teu esguard pregunta fixat enfront,
al pou d'aigua negra de l'home.
La sang que perboques em sotrageja.
No. No puc mirar-te.

Quinze dagues m'oprimeixen l'estómac.

Indòcil, tossuda, incivilitzada,
sens cap més patrimoni que una essència
de dona, pertanyo a la versió
no oficial de la vella Història,
la dels qui mai guanyen. I bé en pago el tribut.
I tanmateix he respirat la llum
i n'he sentit, inequívoc, el tacte.
Un dolç privilegi si, finit el camí,
no hi ha cap tornada possible.
Només un salt al buit amb els ulls closos.

Una cadira t'esperava

(Al meu alumne Gerard Triola, amb tot el meu amor)

Un somriure murri.
La mirada baixa
de trapella que es vol fer perdonar.
No feies els deures, no.
Però eres un salze
tan agarrat a la vida!
El teu somris era una brisa
molt prima, que acollia, calmava...
Qui te'l va desdibuixar?
Aquest devenir pragmàtic
que ens mata la mare, la Terra,
ens fa pegar enmig de les ombres
massa cops de pal de cec.
Ens duu a la deriva.

Sense tu se'ns va buidant
la motxilla dels somnis.
Sense tu, el nostre món
ja quasi ha perdut
totes les rondalles.

I que buida respira l'aula!

